

Alt av nåde!

«Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Jesus er min!

Av Franz G. Bruun

Jesus er min - det er troens ord, som vi må jage etter å kunne føre. Det nytter ikke at vi akter Ham som en frelser for alt folket, dersom vi ikke bruker Ham for *vårt personlige vedkommende*.

Men har du da lov til å kalle Ham din Jesus? Ja, har Han ikke sagt det i sitt ord at Han er kommet for å frelse syndere – har Han ikke sagt det, at Hans komme i kjødet skulle være til glede for *alt folket* – har Han ikke sagt det, at *Gud ga sin Sønn til verden?* (Joh.3,16). Det er til alle mennesker.

Altså, så visst du er et menneske, så visst er Jesus en gave også til deg, nettopp til deg. Ta Ham da - du trenger de sjel - ta Ham som Han ligger der i ordet, i dåpen, i nattverden. - Ta Ham og la Ham gjelde for deg, så har du Ham.

Skulle du ikke ha lov til å gjøre bruk av det som du vet om Jesus? Det er det som skal være din trøst, det du vet av Guds ord. - Ikke hva du føler, men hva du vet av Guds ord. Skulle du ikke ha lov til å gjøre bruk av din eiendom, din virkelige eiendom.

Sett at du skyldte 100 000 kroner, men du hadde ikke noe å betale med. - Hvor

engstelig ville du ikke da være? Men en grunnrik mann forbarmet seg og betalte all din gjeld og overrakte deg kvittering for at gjelden var betalt. Ville du ikke da ta imot kvitteringen med glede og takke din velgjører? - Ville du så ikke føle deg trygg og fri og lett?

Men slik skal det også være i det åndelige. Dersom Jesus har betalt all din skyld - helt og aldeles *hele ditt livs skyld* - så er du jo fri! - Du har ikke spor av skyld mer. Ingenting kan anklage deg - synden, loven og djevelen kan jo ikke utsette noe på deg - du kan vise dem til Kristus:

Din blodbrudgom har betalt, din blodbrudgom har frikjøpt deg fra lovens forbannelse og helt oppfylt loven for deg, så du er *rent ut fri* fra forbannelsen og *rent ut fri* fra å søke *rettferdighet* ved loven.

Rettferdigheten har du som en ren gave av din Jesus, og det for hele livet.

Så må da ingen iblant oss tenke at hans synd er for stor til at han kan komme og få nåde. Jeg sier deg fra Gud, at selv om du hadde ennå langt flere synder på din samvittighet enn du har, så er du likevel i denne stund velkommen, nettopp slik som du er, så sant du nå

åpent vil bekjenne din synd for Gud.

Kom da og tal med Gud og si: Her er jeg, Herre, som en stor, hjelpeløs synder - jeg har *ikke det minste hos meg selv* å påberope meg som grunn til, at du skal gi meg forlatelse. - Jeg har ikke noe annet enn synd og skyld å vise frem for deg - men vil du ta meg som jeg er i denne elendighet og gi meg forlatelse *fritt av nåde, fritt for Jesu blods skyld*, da kan også jeg være ditt barn.

Han tar imot deg, venn, Han tar imot deg med stor glede.

Og se, når du lærer Ham å kjenne på denne måte, da er det *levende personlige bekjentskap* mellom Ham og deg kommet i stand. - Da er du virkelig kommet igjennom den *trange port*, da kjenner du Gud som din nådige Far og frelser og da kjenner Gud deg som sitt kjære, benådede, hellige og høyt elskede barn.

Treet må først være godt – så bærer det god frukt

Av Paul Gerh. Sand

Det er ikke bare de sovende og sikre verdens barn, som ikke kan øve helliggjørelse. Den vakte kan heller ikke gjøre sanne, gode gjerninger, når han ikke er kommet lenger enn til vekkelse.

Det er så alminnelig, at den som blir vakt av syndesøvnen, vil begynne med helliggjørelsen og ende med troen. Først må man bli from og god og siden skal man tro på Kristus, når man får bedringen riktig i stand. Man bestreber seg derfor av alle krefter på å gjøre det gode og legge av det onde i håp om å bli verdig til Guds nåde.

De gode gjerninger man gjør, i denne tilstand og i denne hensikt, er imidlertid bare lovens døde gjerninger og på ingen måte troens sanne frukt. Man drives av loven og er fremmed for Kristi kjærlighets tvingende makt. Man vil stride imot

kjødet, når man jo intet annet er enn kjød - man vil bygge hus, men har forsomt å legge grunnvoll - man ber Herren om kraft, men vil ikke motta det Kristi evangelium som Guds kraft inneholdes i. (Rom. 1,14).

At loven er syndens kraft (1 Kor. 15,56), forstår man ikke, men mener at man ved den skal tvinges til guds frykt og helliggjørelse. Dette blir derfor bare en sur daglønnertjeneste, som - om det går som Gud vil - ender med fullstendig åndelig fallitt. - I motsatt fall finner man trøst i sin trelletjeneste, slår seg til ro og trøster seg når samvittigheten anklager. - Ikke ved Kristus og hva Han har lidd, og ved Hans død, men ved det, at Gud tar viljen i gjerningens sted, at enhver har sine feil osv.

På denne måte blir man fremmed for hovedhjørnesteinen, som blir en snuble-

stein og anstøtsklippe (1 Pet. 2,7) - fremmed for det sanne nådeliv "skjult med Kristus i Gud" (Kol. 3,3), og derfor er også disse ulykkelige mennesker - som er forblindet og bedratt av den

gamle slange - bitre fiender av det frie, ubetingede evangelium, som Guds ord inneholder.

Se Jes. 8,14-15.

De sang en ny sang - om blodet

Av Chr. Møller

Alle Guds folk i himmelen - og de her på jorden som er skicket for himmelen - har én eneste stor gjenstand for deres glede, og det er *blodet*. De «sang en ny sang,» sier Johannes, «som ingen kunne lære,» og som derfor nettopp var det som skilte dem fra alle andre. Og denne sang lød slik: «Verdig er Lammet til å motta makt og visdom og pris og styrke og ære og velsignelse, fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud.» (Åp.5).

Ja, blodet er alle levende kristnes sang. Ikke bare deres bekjennelse, som de regelrett tror, men deres *sang* - deres hjertes gledesgjenstand.

Hos seg selv finner de ikke noe å berømme eller dvele ved med behag - de er alle noen elendige stakkare, fulle av all urenhet - synden er deres pine og plage og gjør dem ofte helt forsakte og bevende, så de ofte frykter alvorlig for å være åndelig døde og å ha bedratt seg selv. Det eneste som kan glede dem er, når de i evangeliet kan se et glimt av hva Jesu blod gjelder for.

Ja, dette er deres eneste berømmelse, deres «sang.» Men kan hende er det nettopp dette stykke som blottes din kristendom!

Du frykter for at dette blod skal berømmes alt for høyt., alt for fritt og uinnskrenket. Der hvor det skjer, befinner du deg ikke vel. - Andre ting i kristendommen har egentlig bedre lyd for ditt hjerte.

Min venn! Frykter du ikke for, at du på hin dag kan møte en mann med skinnende naglegap i hender og føtter, og hvis blod og sår du ikke har vurdert som din salighet og ditt hjertes alt? Frykter du ikke for, at Han vil møte deg med det spørsmål: «Venn, hvordan er du kommet inn her uten bryllupsklær?»

Å, er ikke din fromhet oppkommet og daglig oppkommer på den måte, at din forhungrede sjel har fred i blodet alene, så kan du med all din åndelighet ikke være skicket for himmelen - for du vil der finne en uendelig jubel om blodet, som vil bli deg alt for pinlig.

Småprofetenes budskap

Profeten Habakkuk Av Einar Kristoffersen

Les. Kapittel 2

De to veier

Profeten gir til kjenne her, noe som vi alle burde merke oss nøye; han er kun fornøyd med ord fra Herren selv! Ikke med ord som er meddelt ham gjennom andre, men: «Hva *Han* vil tale til meg!» (v.1).

Det vil bli et budskap levende i profeten selv!

Og Herren svarer! Det er da også Hans løfte til enhver som søker Ham i sannhet. Det vitner Skriften mange steder for oss.

Å søke Ham i sannhet betyr ikke dette som så mange går seg vill på, at du ser på deg selv, finner at nå er du sann i alle deler, og dermed kan søke Ham. Den som finner seg selv sann, han søker så visst ikke Herren i *sannhet*!

Nei, det vil si å komme som man er, med all falskhet, løgn og hykleri man finner i seg selv. Det vil si å komme til Ham i *nød* over seg selv! Så bare kom med frimodighet, for Jesu Kristi skyld, du som måtte se og føle deg mest uverdigg!

Profeten får svar, og han får beskjed om å skrive det tydelig, så det er lett å lese det! (v.2). «Ånden sier med *klare ord*,» står det. (1 Tim. 4,1).

Når det gjelder vår frelsesgrunn - det som er nødvendig å vite til frelse - så males det ut for oss i Skriften nettopp med klare ord! Det skal være *lett å lese*! For at vi skal få ta vår tilflukt til det.

Vårt problem er at vi vanskelig slår oss til ro med ordet, med løftet. Vi

vil se det oppfylt med det samme. Historien om mannen som ba Herren om tålmodighet, kan nok anvendes på noen hver av oss. Han ba: «Herre, gi meg mer tålmodighet, men gi meg det *nå*!»

Derfor kan vi ofte se i Skriften, at Herren likesom legger ekstra «trykk» på. Han forsikrer oss! Som vi bl.a. finner det her: «- det haster mot enden og lyver ikke. Om det dryger, så vent på det! For komme skal det, det skal ikke utebli.» (v.3).

Dette vers 3 i teksten er et ord nettopp imot vår utålmodighet.

Peter skriver om dette menneskets uforstand i forhold til, og vantro overfor, Guds ord, ved å vise hen til menneskenes innstilling i den siste tid: «Hvor er det blitt av løftet om Hans gjenkomst? For fra den tid fedrene sovnet inn, forblir alt slik det har vært fra skapningens begynnelse.» (2 Pet. 3,4).

Her må du som har tatt din tilflukt til Herren væpne deg med Guds eget ord: «Om det dryger, så vent på det! For komme skal det, det skal ikke utebli.»

«Se, oppblåst og uærlig er hans sjel i ham. Men den rettferdige skal leve ved sin tro.» (v.4).

Her fremstilles de to grupper mennesker - for til syvende og sist er det bare tale om *to* - som alltid har vandret sammen her på jord, fra Kain og Abels tid, i ett og samme vers.

Del a, viser til kaldeeren, han som henter sin rett og sin høyhet fra seg selv (1,7) - det vil si mennesket som har kuttet alle bånd til Gud, og selv vil velge og råde for sin egen vei, endatil om det skulle gjelde deres gudsforhold - og del b, viser den som i sannhetens lys tar sin tilflukt til Herren, og har overlatt til Ham å velge for seg!

Denne del b av verset er hva Luther og reformatorene kalte den velsignede artikkel, nemlig artikkelen (læren) om rettferdiggjørelse av tro!

Det var apostelen Paulus' forkynnelse nettopp av hva Herren allerede her åpenbarte gjennom sin profet, som

løste Luther ut av trelldommen under pavekirkenes gjerningsvesen. Han leste romerbrevets kapittel 1, vers 16-17, som lyder: «For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker. For i det åpenbares Guds rettferdighet av tro til tro. Som det står skrevet: *Den rettferdige av tro, skal leve.*»

Det - *evangeliet* - er en Guds kraft til frelse!

Vi finner det samme forkynt med samme ord i Gal. 3,11 og Hebr. 10,38, og ellers på forskjellige måter gjennom hele Skriften. Bare be du Herren om lys til å se det!

Nå - i Det Nye Testaments tid - er tiden der, da det klart åpenbares for oss alle, hva som er gitt oss å tro på til rettferdiggjørelse!

Så fortsetter kapitlet med dommen over kaldeeren - og dermed alle som følger hans vei. Som kapittel 1 viste, så pådro han seg skyld ved sin fremferd. Et forbilde for oss alle! I Kristus og følgende Ham, skyldfri! I vårt eget og følgende det, skyldig!

Her åpenbares også den forbannelse som tilflukt til jordisk rikdom og materiell velstand bringer ned over oss. Ve den! (v.9).

Man vil altså trygge sin tilværelse ved den, atskilt fra Gud. Det er *avgudsdyrkelse*, sier Ordet. (Kol. 3,5).

Stoler du mer på det du eier i denne verden, enn på Gud? Ikke vær så snar til å svare på det! Kan hende har også

du synd å bekjenne her.

Her felles nå en klar og uimotsigelig dom over avgudsdyrkelsen. Det du da setter din lit til er noe dødt og forgjengelig og gagnløst, med tanke på dine dypeste og egentlige behov. Bare den levende Gud kan frelse! Han lever, og er i sitt hellige tempel! - Og vi er kalt til å være stille for Hans åsyn. (v.20). Det er da tale om den nødvendige ærbødighet, respekt og age!

Hans *åsyn*, står det. Har du noen gang tenkt på det, at du til enhver tid befinner deg for den Helliges åsyn!

Du som måtte tenke at du kan skjule deg for Ham til noen tid, du skal høre Davids vitnesbyrd: «Hvor skal jeg gå fra din Ånd, og hvor skal jeg flykte fra ditt åsyn? Farer jeg opp til himmelen, så er du der. Og vil jeg rede mitt leie i dødsriket, se, da er du der. Tar jeg morgenrødens vinger, og vil jeg bo ved havets ytterste grense, så fører også der din hånd meg, og din høyre hånd holder meg fast. Og sier jeg: La mørket skjule meg, og lyset omkring meg bli natt - så gjør heller ikke mørket det mørkt for deg, natten lyser som dagen, og mørket er som lyset.» (Slm. 139,7-12).

Se også: www.ekris.net/prekestolen/andre/smaprofetene/hoved.htm

I det 10ende vers her brukes et underlig uttrykk overfor hans (den ugudelige) planer mot andre mennesker: «-dermed har du syndet *mot deg selv!*»

All synd er synd imot Gud, lærer Ordet, men det er jo også synd imot en selv. Det må vel da sees på bakgrunn av hva mennesket var fra skapelsen av, hvordan det opprinnelig var ment å skulle være.

Videre viser teksten oss her, hvordan alt det du måtte foreta deg mot andre mennesker, i tanker, ord og gjerning, vil falle tilbake på deg selv! (v.15-17). Hadde vi trodd dette, da var vi nok ikke så snare på dette området som vi så altfor ofte dessverre er.

Kaldeeren er som nevnt et forbilde for oss her, på hvordan det går den som har pådratt seg skyld.

Da fangevokteren i Filippi ba i sin nød: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?» - fikk han svaret: «Tro på Herren Jesus, så skal du bli frelst, du og ditt hus!» (Ap.gj. 16,30-31).

«Men den rettferdige skal leve ved sin tro!» (v.4).

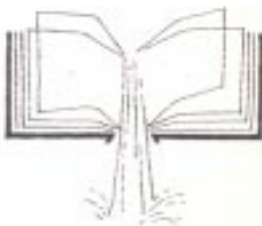
For så mange som drives av Guds Ånd,

de er Guds barn. Rom 8,14

Andakten

www.ekris.net/andaktsboka/

Kom tilbake!

Etter dette trakk mange av Hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med Ham. Joh. 6, 66

Gr du en av dem? - Er du en av dem som har trukket deg tilbake, og ikke lenger går omkring med Jesus.

Før gjorde du det, og kanskje var du ivrig også! - Iallfall holdt du deg der hvor Ordet ble forkynt, og Jesus søkte du i bønn og Bibellesning.

Men nå! - Nå er du ikke lenger der.

Kan hende gikk det ikke så brått som med dem vi leser om i teksten her, men litt etter litt gled du bort. Det ble ikke lenger så om å gjøre å samles med de andre om Ordet, og sjelden fikk du noe ut av det også. Så ble de ting som hører denne verden til så interessante og viktige, og dessuten så kunne de ofte være så vanskelige å ha omgang med disse Jesu etterfølgere.

Hvordan har du det, du som leser dette i dag? - Og hvordan vil din evighet bli? Tenker du noen sinne på det?

Stans opp, nettopp nå, og spør: Er jeg en av dem som går omkring med Jesus? Eller er jeg bare en som bekjenner meg

til en lære? - Kanskje bare til et kirkesamfunn eller en kristen organisasjon! - Kanskje er det ikke bedre enn som så? Bli stille for dette!

Å, salig da den som kan si: Ja, jeg går omkring med Jesus! - Han er mitt ett og alt! Om jeg ikke får til å være slik som jeg mener en kristen burde være, om jeg ofte faller igjennom, og er både sløv og kald og svak, så kan jeg likevel ikke miste Ham!

Og du som kan hende må si: Jeg er visst langt fra Jesus, det skjønner jeg nå! - Jeg har glidd bort, ja trukket meg bort, og går ikke omkring med Ham mer! Hør hva Herren i sitt ord forkynder deg i denne stund: «Vend tilbake, frafalne barn! Jeg vil lege deres frafall.» (Jer. 3,22a).

Å, hvilken mulighet du har nå, nå når du hører dette ordet! Tenk om du kunne si, som dette folket som i den teksten hørte Herrens kall: «- Se, vi kommer til deg, for du er Herren vår Gud.» (Jer. 3,22b).

I dag! - Om du hører Hans røst!

Syndenes forlatelse

Av N. Nilsen

I Ham har vi forløsningen ved Hans blod, syndenes forlatelse, etter Hans nådes rikdom. Ef .1,7

Våre synders forlatelse! Dette er det beste av alt, og inneslutter alt det øvrige. Å, den som kunne tro det og leve i denne tro!

- Du som går så engstelig mang en gang, så sløv, så likegyldig for all Hans nåde – som synes du så lite får elske Ham igjen – så lenge du ”blir ved korset,” ikke vet deg annet til salighet enn Jesus Kristus og Ham korsfestet, har du alle dine synders forlatelse.

Ikke bare når du kan tro det slik at du er glad i denne tro; ikke bare når du erfarer Guds ords forunderlige makt over ditt hjerte; ikke bare når det er en lyst for deg å omgås Gud i bønn og hellige betraktninger, men også når du er fristet til å si om det velsignede Guds ord, det som israelittene i ørkenen sa om ”himmelbrødet”: ”Min sjel er inderlig lei av denne usle maten!”

Også da, når det går gjennom kamp med din egen ulyst til å be; også når

du føler syndens fryktelige makt i ditt kjød; også når sløvhet og likegyldighet likesom vil lamme deg; ja, hver dag, hver time, hvert minutt, hvert åndedrag; når du våker og når du sover; når du arbeider og når du hviler; i dine beste stunder og i dine verste stunder – stadig en full syndenes forlatelse.

Å, om du med ditt hjerte kunne gripe og fastholde dette i denne stund, da skulle visselig sløvheten og likegyldigheten og søvnaktigheten vike for en glad, takknemlig gjenkjærlighet til en slik Gud og frelser.

Og så har vi i Jesus håp om evig herlighet hos Gud, håp om engang å kunne få leve vår dyrebare frelser til fullt behag, om at den skal opprinne også for oss engang, den stund,

**”Da synden aldri mer
Skal føles i vår barm;
Da ingenting omkring oss skjer,
Som volder sorg og harm.”**

Den onde ånd forkynner den preken for ungdommen: ”Dersom du riktig vil leve, så ikke omvend deg: vil du være fri og glad, så ikke bind hjertet til Gud.”

J. J. Jansen

Bønn og barneforhold

Av Ch. Eriksen

Les: Mt. 6, 5 – 13

Vi ser at Han sier det uttrykkelig til dem som er kommet i disippel-forhold til den Herre Jesus - at de skal kalle Gud *Fader*. - De må jo være Hans barn. Men enhver som er barn, er født som sådan. Men født av Gud er den som i sann botferdighet og tro har mottatt den Herre Jesus som sin frelser, som vi ser av Joh. 1,12-13, hvor det heter, at "alle dem som tok imot Ham, dem gav Han rett til å bli Guds barn, de som tror på Hans navn. De er ikke født av blod, heller ikke av kjødets vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud."

Men denne nye fødsel av Gud er noe som hyklerne - de navnkristne - har likeså mye imot som det, at en kaller seg et Guds barn. - Det at man kaller seg gjenfødt, og det at man kaller seg et Guds barn er begge deler i den navnkristnes øyne et utslag av det ene og samme grenseløse hovmod, som de synes er utpreget for alle vakte.

- Likesom den nye fødsel er utpreget for Guds barn, slik er egenrettferdigheten utpreget for alle ugjenfødte. Særlig treder dette frem hos nåtidens fari-seere - de navnkristne.

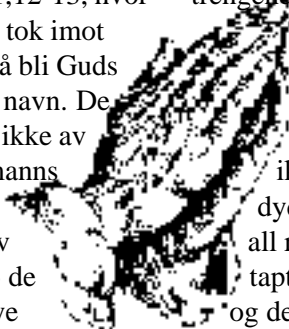
Selv om Guds ord betegner alle som

avvekne, som blottet for den ros som gjelder for Gud, og at dette er grunnen til at de må motta frelsen som en uforskyldt gave, så ser vi likevel at flesteparten iblant oss unnlater å motta frelsens budskap. - De vil ikke gi Gud rett i Hans ord, når Han sier at de er for-tapte, og derfor føler de seg ikke særlig trengende til noen frelse. - De er ver-ken fortapte eller frelste.

Dette har alene sin grunn i egenrettferdigheten. Denne består nemlig i det, at man ikke vil oppgi all tanke om egen dyd og fromhet og som blottet for all rettferdighet, hjelpeløs og for-tapt kaste seg i frelserens armer og der motta rettferdighet og frelse som en fri skjenk og gave.

Å kles naken for alt eget og oppgi alt slikt som fullstendig unyttig - som man i alminnelighet setter pris på som noe godt og edelt - er det naturlige menneske imot. Derfor motstår man i det lengste de sannheter som handler om menneskets absolutte fordervelse på den ene side og Guds uforskyldte nåde i Kristus Jesus på den annen side.

Særlig er dette tilfelle med de ytre ærbare og rettskafne mennesker. Innenfor deres krets treffer man de for-holdsvis færreste omvendelser, idet de

mer eller mindre bevisst pukker på sine gode sider, sin gode naturlige utrustning, sin opplysning, sine kunnskaper, sin dannelselse og oppdragelse, sin borgelige rettskaffenhet, og for manges vedkommende tillegges regelmessig altergang, deres ytre aktelse for Guds ord og kristendommen osv.

Det må medgis, at for fornuften synes det jo rent ut urimelig at man skal oppgi alt slikt som verdiløst i den grad, at det ikke engang skulle komme i den ringeste betraktning under hans benådning hos Gud! Ikke mer enn om han var en dødsdømt forbryter.

Å komme helt i klasse med slike, er det naturlige menneske og særlig de ærbare og skikkelige verdensmennsker aldeles imot.

Dette er grunnen til den alminnelige åndelige død og formkristendom iblant oss. Det henger sammen med dette, at det er forholdsvis lettere å overbevise ytre grove syndere om deres avvikelse og bringe dem til sannhets erkjennelse enn slike fine og i det ytre ærbare verdensmennsker, og derfor er det forholdsvis langt flere av de første slags

mennesker, som omvender seg til Herren, enn av de siste.

Herrens ord! ”Tollere og skjøger går før dere inn i Guds rike” (Mt. 21,31), passer likeså godt på vår tid som på de mennesker Herren i sine kjødsdager levde iblant.

Måtte Herren så sant få åpne øynene på denne tids fariseere, så de på den ene side måtte skjønne, at den beste iblant oss er en synder og som sådan skyldig til å dø, og på den annen side, at nettopp derfor er den Herre Jesus kommet til verden for å redde alle slike til et evig liv.

Hvor og når dette blir erkjent, blir så vel bønnen i lønnkammeret som den som skjer i Guds barns forsamling, et uttrykk for det rette og sanne gudsforhold, fordi man da ber ut ifra den salige bevissthet, at man er kommet i barneforhold til Gud. Da tør man med sannhet be: ”Fader vår, du som er i himmelen” osv., og at dette må skje med rett mange som hittil har stått Guds Ånd og Hans nådekall imot, dette gjøre den samme kjære Gud i himmelen for Jesu frelsernavns skyld! Amen.

**Be, og dere skal få,
for at deres glede
kan være fullkommen! Joh. 16,24.**

Det er ennå rom!

Av F. W. Besser

Da tjeneren kom tilbake, fortalte han sin herre dette. Da ble husbonden harm og sa til tjeneren: Gå i hast ut i byens gater og streder, og før hit inn de fattige og vanføre og blinde og lamme.

Nettopp derfor - fordi Hans kjærlighet er så alvorlig og stor - er også Hans vrede så alvorlig og så stor over dem som forakter Hans kjærlighet. Men nattverdbordet forblir likevel beredt - Han lar det ikke rydde av, hastigere innbyr Han andre gjester - «for Han har beredt allting slik,» sier Luther, «at Han må ha folk, som eter, drikker og er glade, om Han så skulle skaffe seg dem av steiner.»

Men Han befaler å innby fattige, krøplinger, lamme, blinde, nemlig «tolle og syndere,» som vil komme til Jesus, fordi de føler sin fattigdom, lamhet og blindhet og ikke lar seg hindre i å komme av åkere, okser og hustruer.

Til disse gjester skal tjeneren ikke bare si: «Kom!» - men han skal også føre dem inn. Jo større synderes trang og villighet er, desto mer inntrengende og alvorlig er den guddommelige kjærlighets imøtekommenhet og arbeide for deres frelse.

Og tjeneren sa: Herre, det er gjort som du bød, og det er ennå rom.

De arme krøplinger, lamme og blinde hadde latt seg føre inn - det var de åndelige arme - disiplene sammen med den lille hop av Israels folk som hadde sluttet seg til frelseren. Men det var ennå rom ved nattverdbordet.

Jo flere gjester tjeneren fører hjem, desto mer åpner Guds rike nådes rom seg - og Han unner alle vansmektende en plass ved sitt rike vederkvegelses bord.

Å, min sjel, ta plass ved nattverdbordet, hvor det også er dekket på for deg:

**«Så kom da, den som mødig er,
Og hver som engstes komme her -
Hos Ham er fred, hos Ham er ro
For dem som angrer synd og tror.»**

Over dette Bibelord: «Og tjeneren sa: Herre, det er gjort som du bød, og det er ennå rom,» holdtes liktalen over August H. Francke.

Salige er de tjenere hvis livsløp ligger i disse ord.

Barnekårets grunn Av Einar Kristoffersen

4. Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, 5. for at Han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår. 6. Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd inn i våre hjerter, som roper: Abba, Far! 7. Så er du da ikke lenger trell, men sønn. Men er du sønn, da er du også arving, innsatt av Gud. Gal. 4, 4 - 7

« å er du da ikke lenger trell, men sønn.» (v.7b).

Tenk når de ord - den sannhet - går opp for et menneske: Jeg er *sønn*! Guds sønn! Kan det være mulig? Ja, det sier jo ordet her. Vi leste det jo nett-opp. Og fordi vi er sønner, har Gud sendt *sin Sønnns Ånd* inn i våre hjerter. - Ikke noe mindre.

Men dette må da ha sin grunn i noe spesielt! - Det må være en særlig årsak til dette; for av naturen - slik som jeg er - har jeg visst og sikkert vitnesbyrdet imot meg. Jeg kan ikke være noen Guds sønn, slik som jeg er, og fremstår.

Den som slik ser på seg selv, og retter oppmerksomheten dit - slik så mange gjør - han får aldri øynene opplatt for *barnekåret*, og forblir derfor i *trelekår*.

«Så er du da ikke lenger *trell*, men...»
Det var altså hva du *var*. Men nå, sier ordet, er du ikke lenger det, men sønn.

Trell, hvilket fryktelig ord! Slave! - Helt og holdent i andres makt, med alt ditt. En som arbeider hele livet for sin herre, men aldri arver noe, nei, har i det hele tatt ingen *arverett*.

Mennesket er av naturen trell, sier Skriften. - Syndens trell. (Rom.7,14). Det er det fryktelige trellekår, at du *må* gjøre det ditt kjød krever, enten du vil det eller ikke. Hele du er i denne syndens vold. Noe som viser seg - ikke nødvendigvis i de store, grove utskielser - men først og fremst i din gud-fremmedhet. I dette at du ikke kommer til Gud, og om du kommer, da ikke kommer på de premisser Gud har gitt deg, men søker din egen vei. - Noe som fører deg inn i et nytt trellekår - du blir *Guds* trell.

Du blir en som arbeider dels for å unngå slag (straff), dels for å oppnå lønn av forskjellig slag, og fremfor alt, den evige frelse.

Men det står eller faller med om Gud er fornøyd med din innsats da, og det

stadige stikk i samvittigheten, og den stadige uro i hjertet, lover ikke særlig godt. Så må du forøke din innsats, eller gjøre én særdeles god ting for dine medmennesker, eller for Guds rikes sak – og da må du vel finne den gode fred og ro som Herren lover sine! Men aldri blir det bedre - for du er *trell!*

Hører du det! - Du som går der og stadig kjenner etter om følelsene stemmer. - Du som går der og betrakter deg selv og dine gjerninger - dine åndelige øvelser. Du som går frem på møte etter møte for å få del i dette du forestiller deg at du må ha for Gud. - Du vet ikke riktig hva det er for noe i grunn, men en slags *kraft* kan hende? - Og så speider og speider du etter dette "noe" som skal gi sjelen fred, og en god samvittighet overfor Gud. - Du er *trell!*

Vet du hvor, og når, trellden ble født? Les da dette angående de første mennesker på fallets dag: «Da kalte Gud Herren på Adam og sa til ham: Hvor er du? Han svarte: Jeg hørte deg i hagen, og da ble jeg redd, fordi jeg var naken, og jeg gjemte meg. Da sa Han: Hvem har sagt deg at du er naken? Har du ett av treet jeg forbød deg å ete av? Adam sa: Kvinnen som du gav meg til å være hos meg, hun gav meg av treet, og jeg åt. Da sa Gud Herren til kvinnen: Hva er det du har gjort? Kvinnen svarte:

Slangen dåret meg, og jeg åt.» (1Mos. 3,9-13). Hvilket forhold til Gud - og hvilket forhold til seg selv, og sin synd. De peker hele tiden bort fra seg selv; mannen peker på kvinnen, når det blir spørsmål om hans skyld, ja, han anklager også Gud: «Kvinnen som *du* gav meg...» «Hadde du bare ikke gitt meg henne, og var hun bare ikke slik, så...»

Og kvinnen, hun skylder på slangen - og føyer nok mer enn gjerne til: «- slangen som *du* skapte.» Og siden har mennesket fortsatt slik. *Trellden* er født!

Det var *synden* som fødte trellden, og siden har *den* holdt oss i trelldom. Derfor var det *dette* Gud måtte gjøre noe med.

Du er *trell*, med alt hva det innebærer - som vi nevnte tidligere - og nå skal jeg si deg hva du trenger: Du trenger soning for din synd! - Du trenger et evig renselsesmiddel imot alle dine daglige synder! - Du trenger en Gud, som allerede er forsonet! - For du har jo ikke noe som kan forsonne en hellig Gud. - Du trenger en himmel som alt er åpnet for deg! - Kort og godt: Du trenger *Jesus!*

Og hør nå, hva ordet vitner om Ham: «For så har Gud elsket verden (deg), at Han *gav* sin Sønn...» (Joh.3,16).

Hørte du det? Jeg spør deg igjen: *Hørte* du det? Hvis dette er sant, da har du jo allerede fått alt du trenger! Barnekåret – sønnekåret - det er noe

som er oss *gitt*. Det ble gitt oss *i Ham* - den elskede!

»Han skulle *kjøpe dem fri* som var under loven, så vi skulle *få* barnekår.» (v.5).

Hva sier så den løskjøpte? Han sier: «Jeg strever ikke lenger etter det som kan gi sjelen fred, for jeg har allerede fått det *alt*, i Jesus Kristus! - Han har kjøpt meg fri! - Hvorfor skal jeg da arbeide for det?

Den bortkomne sønn vendte hjem med det ønske, og det mål for øye, at han skulle bli trell hjemme hos far. (Luk.15). Men som Jesus beretter for oss, møtte faren ham, mens han ennå var langt borte, og forsikret ham om *barnekåret*.

Mange vender seg til Gud med det for øye, at de nå skal leve for Ham. - At de nå skal leve annerledes enn før, ja, så mye *bedre* enn før. Og dette har sin grunn i nøyaktig det samme som det som styrte den bortkomne sønns tanker, der han vandret på veien hjem til farshuset. - Han så på seg selv, sitt liv og sin synd, nettopp mot sin far. Og så møter du den ufattelige nåde, at det er satt en strek over det alt sammen, *før* du tenkte på å vende hjem! Du blir tatt imot som om ingenting hadde skjedd! - For Gud utsendte sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at Han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår. (v.4-5).

For «Sønnen betalte, la det være nok! Barn er du, barn får du være.»

Mitt barnekår, ditt barnekår, er grun-

net på dette ene: Han kjøpte meg fri!

Ved dette som Han har gjort, og er, for meg, skal jeg med frimodighet få tro, og rose meg av å være, ikke noe mindre enn Guds sønn. Ufattelig, men ordet er ikke til å misforstå! - Les det bare om igjen.

Vårt problem er at vi stort sett ikke ser, og hører, hva som egentlig står skrevet. Derfor går vi også ofte så nedtynget, der vi skulle ha fått gå med glede, og løftet hode.

Idet vårt hjerte, ved denne forkynnelse, åpnes for ordet det hører, tar Guds Sønnns Ånd bolig i vårt hjerte. Det er denne Ånd som maler budskapet ut for det arme hjertet, og det er den samme Ånd, som følger ordet inn i hjertet. Ordet og Ånden er ett!

Om denne Ånd leser vi her: «- som roper: Abba, Far!» (v.6). Det er et rop, som bare kan ropes, i en *fortrolig* ånd. Det er i særlig grad, *barnets* rop.

Abba, er et ord vi kommer nærmest ved vårt: Pappa. Det er som et spontant utrop av et barn, som ikke kan tale helt rent ennå: Abba!

Det er definert som et rop, som trenger seg frem fra et beklemt indre. Og er det noe en troende er vel kjent med her i livet, så er det nettopp det - et beklemt indre. Og som Guds ord selv sier, så er vi virkelig som barn som ikke kan tale rent, og rett uttrykke oss, i de åndelige saker. «Og her kommer også Ånden oss til hjelp i vår skrøpeligheit. For vi vet ikke hva vi skal be om slik vi

burde det. Men Ånden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke rommes i ord.» (Rom. 8,26).

Hør det, min venn, som strever: Din løskjøpelse skjedde «da tidens fylde kom!» (v.4a).

Les nå teksten, med det for øye. Ser du da ikke, at det du nå strever med å få i orden, det er et *tilbakelagt* stadium

for Gud! Han ordnet det «da tidens fylde kom!» «Da utsendte Han sin *Sønn!*»

Strev nå ikke du med det, som Sønnen har fullført! - Da gjør du skam på Ham, i all din religiøse streben. Det du tror skal være fint for Gud, er en skam for deg. Du tror jo ikke Gud! - Han som vitner om sin *Sønn*.

**Må Herrens Ånd ta dekket bort
Så syndere kan se
At det som er ved Sønnen gjort,
Gjør sjelen hvit som sne!**

Før vi ber!

Av F. W. Krummacher

Før vi ennå har åpenbart og lagt vår nød og elendighet frem for den levende Gud, treffer Han allerede foranstaltninger til hjelp og helbredelse, og betrakter vår elendighet som en bønn.

Han vet alltid nøye og mye bedre enn vi selv, hva som er gagnlig og nødvendig for Hans kjære barn. - Og sikkert og visst - Han fører dem aldri annerledes enn de selv ville ønske dersom de kunne se inn i deres hjerter like så klart som Han, og forstå deres eget behov.

Men vi vet bare i sjeldne tilfeller hva som er oss til gagn. Og Hans veier er

som oftest gåtefulle og dunkle for oss, nettopp fordi vi ikke forstår hvortil og hvorfor Herren fører oss slik og ikke annerledes.

Men hvor harde, hvor grusomme og hensynsløse Hans førelser med oss enn forekommer oss stundom, så er de i grunnen en virkelig bønnehørelse. Om enn ikke av våre utrykkelige bønner, så dog av vår elendighet, og av vårt ennå ukjente og ubevisste behov.

Hans veier er lutter barmhjertighets veier, og deres mål lutter frelse og vel-signelse. - Om det vitner også dagens evangelium (Peters fiskefangst).

Holtanemøtene 2007

Også i år planlegger vi sommermøter på Holtane bedehus, Sannidal i Kragerø, og vil med dette få gjøre oppmerksom på det, overfor alle som måtte ønske å samles noen dager om Guds ord her. **Du er hjertelig velkommen!**

Møtene er bestemt lagt til uke 30 og begynner i år på onsdag.

Stevnet blir da fra og med onsdag 25 juli til og med søndag 29 juli.

Talere i år blir: Tom Eftevand og Einar Kristoffersen, begge Kragerø og Asger Jensen, Bornholm, Danmark.

Ta gjerne kontakt for info angående overnatting o.l. (se adr. og tlf.nr. under!).

Vær tidlig ute, dersom du ønsker overnatting på Støa Camp. 35 99 02 61

Møteoversikt: <http://www.ekris.net/dgev/holtane.htm>

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

«**For jeg vil styrke den trette sjel, og hver sjel som sulter vil jeg mette.**»

Jer. 31,25. Dette er hva vi ved Guds nåde og hjelp ønsker at bladet skal få formidle.

Vi ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst vi selv har møtt i den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til retur-adressen.

Utgivere:

Einar Kristoffersen:

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Tom Eftevand:

Tlf.: 35 98 86 93

E-post: t.eft@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, så kan du gi din gave på **Bladets giror.:** 2801.08.00945